

pesni vze prepisane! S. H. K. a. g.

Prepisano:
1. pravljice

zapisal J. P. Lovročič

neg. m. T.

Novome pesni, poverke, vrase, bajke idr.

št. 89. d.

IV. sešitek.

J. P. Lovročič

1882.

Prepisano! Vredni predmet of Korytko

1

8263

1. Oj ljube sestice
Poprašam zdaj vas: 18X4
Oj uboge srotice
Čen kaj bo zar nad?
2. Ta veteli predpust
Če vzal od nas slabstvo
Mi čukimo Dekleta
Pri sreci slabo.
3. Oja koga mi čukimo
Pri sreci slabo?
Ker kani no letas
Oben'ga ni bilo.
- 4.) So leta minila
Se letas želimo,
Pri svetem Antonu
Udobno Delimo.
- 5.) Saj zdaj mi ga zlobiti
Sam večni bi Bog
Če je pokomljen
Od glave do nog.

6. Temlade Dekleta
Se flisajo prāv
Kas uboge ta stare
Kdo nas bi pobral?
7. Ni fanta, ni vdovca
Kaj bo star ali mlad,
Vsak pravi: pa pidi me
Ti stara od zar.
8. Na letih ne morem
Oben'ga goljufat,
Saj mi se more
Na kicah poznat.
9. Koga se gubi
Oholi bratē
Na glavi se znajidejo
Sivē latē.
10. *Či (Kje) b'še am takšen
Doktar Dobil,
Če bi ta stare
Dekleta mladil?

11. To nazih kolenih
Čem kovit' za njim,
V goréčo žrjavco,
Če m'reče, čem kéc.

*Najreče karhoče,
Ve rodu se trpin.*

12. V goréčo žrjavco,
Če m'reče, čem kéc,
Če mi lih o'pade
Vsa moja koža precé (pove.)

13. Če b' zarobila
To moji mladost (ust),
Ktere ga zmotila
Uže morbit' drugi put.

+ 14. Rajti čem ratal
Za nimer saldat,
Kor se imi starimi zbudji
V koxmije povat'.

*Prej Korytko
zv. III. str. 136*

+ 15. Je boljše zambiti
Na vojški glavó,
Kor se pokloviti
Se staro žens'.

16. O šentrani fantje
Kakó ste trdi,
Saj ste se eni
Trav'lepi, mladi.

17. Pri péci sešitke,
Dizitke trdo,
Mi ubožce, s'rotice
Trpimo za to.

+ 18. Saj ne maram zate
ko kelpo sam živim,
Če kaj več prišparam,
Tej boljše stojim.

*(Povedal Anton Zujate
iz Pltkovice, star. moj.
1882. l.)*

(23)

2. *Mérisano! 1964 8x4*
1. Jaz pojnem Pévi v vát,
Za'ra lušen, ka' kratak čas,
K mojemu Despletí,
Ki jo kočem vzeti,

2. Podem sel pod konicico
Bom zaplital ljubico,
Ali boš gori vstala,
Meni antverh Pala?

3. Jaz ne bom gori vstala
jaz " " " "
ker me boli glava
" " " "

4. Če se glav'ca boli
Pridem k' teb' o' ponoči
Ti bom Pal arcniže
Preljubeznive.

5. O Bogom, Zbogom, ljubca ti.
" " " "
Jaz se bom podal v zó'ld,
V ta ljubljanski pagament.

6. V ta ljubljanski pagament.
" " "
V to katarino
V to belo kambre.

7. Tam bno šelc'rali,
Druge ljubce zbr'rali,
Ti boš doma ostala,
Sinča zibala.

8. Ljubi, počakaj me,
" " "
Se bova špazgala,
Sinča zibala.

*(Povedal Anton
Zujate iz Pltkovice)*

Vpisano *3 Od sv. Uršarij. 465 45V

Marija se z doma odpravila
Na ljubo sv. Uršarijo;
Se nje sin jo kpro povpraša:

»Mati moja, naj grem z vami!
»Pa moj sin, kako boš del z mano,
ker si prešvah za hoditi
In pretežak za nositi?

Oj tukaj doma ostani
" " " " "
ker si prešvah za hoditi
In pretežak za nositi.

Jaz grem romarjem pok
kazati
" " " " "
Na tete svete Uršarije.

Kdaj Marija se gor pride,
Se tam milo ozira
" " " " "
Tam zagleda nja ljubga sina
" " " " "

Se m'ga kpro povpraša
" " " " "
»Jaz se te doma pustila,

Pej sem te tukaj dobila
" " " " "
»O vi mati moja,
Se tega vi neveste,

Da sem kti jenu doma
Jenu po celem sveti? «
Marija ga v drugic vpraša:
»Moj sin! kaj tukaj delaš!

" " " " " "
»O vi mati moja,
Se tega vi neveste,

Jaz grešnikam grehe odpustcam
" " " " " "
Marija ga v trece vpraša:
»Vsem grešnikam grehe od-

putcam
" " " " " "
»Jaz vsem ljudem grehe odpustcam
ampak tistim jih ne odpustcam
kteri po trije (dvoje) otrok

morijo
Jen splah krancelj nosijo. «
Marija po gori hodi
Se za kiste Boga moli,
" " " " " "
prosi. Amen.

Vpisano 4 2 120 19V

Snovi sem jaz z rajze pitel
Anja druga sem pri nji najtel
Cajt je pitel konjicko futrati
Pej se leziš pri ljubici.

Jaz pej tega ne trpim
Se rajši ljub co zapustim.
Ta kice zavber ljubco imeti,
Ulica zarjo 200 steti.

Se rajši 200 tolarjev dam,
Samo da zavber ljubco imam.
Ta kice zavber ljubco imeti
Si mora metlo kupiti,

De bo zmetal pred sabo,
De oprasila se ne bo!
Se kprnih deflet ni nigrer
Ker so tete gorjanke,

Ki nosijo pitane gvante,
Koravne svetle ravn' ko tuc,
Ki tak bi sejal celo noc.
(Povedal ant. Grijar
iz Bliskovice.)

Vpisano 5 4 120 19V

1. Saj nitem bogata,
Tudi noga prav ne,
Te prostim, moj socelj,
Zapusti me ne.

2. ne tipji
Pstiplji kobenca,
K' so gole kosti,
Pstataj gor vite
So čudne peči.

1: Kler mucha leži. f.
3. prep.
Oj šenttrana socha,
Korkaj me koštaš,
Če te sam gupran šaca,
Torkaj ne veljaš.

4. Saj vem, De sem Praga,
Tudi lasti koštam,
Pej si bodeš plačaval
Bo noči in čez dan.

(Povedal ant. Grijar iz Bliskovice.)

Pravica šolarčka.

6) An kmet je vask svojga sina v šolo, da bi ga izšolal za duhovnega, ali kmetu je zmanjkalo denarja, bil je ubozeza stank in ni mogel dožati več sina v šoli in ga je vzel domov. Ko ga pripelje domov, mu je rekel, naj gre delat v grunt; šolarček vzame šepáčo (pikavico) in gre kopal; kopa en čas in na neki mu se naredi žulj; gre domov in reče ôci, da ne bo kopal, da si gre iskat kakšne službe, rajši ko da bi doma kopal. Oca mu dovolí v to; fant vzame šolarško palčko in si gre iskat službe. Pride v neko mesto, kodi dolgo po mestu, abí vprašat se ni upal, ker ga je bilo stram; na zadnje si ni mogel ničesar najti in je bil žalosten. Gospod mu pride naproti in ga vpraša, zakaj je tako žalosten? Fant je odgovoril, da bi si rad našel službe. Gospod pravi: jaz te ne potrebujem! in gre dalje. Drugi gospod pride in ga baš tako vpraša, kakor prvi; deček mu pove njeok svoje žalosti; a gospod ga ne potrebuje in odide. Prile tretji gospod naproti in ko se izprašujeta, mu pravi: jaz te vzamem v službo, če se upaš kaj dosti zapraviti. Vzame ga na svoj dom in

7) mu pokaje v neki kamri strasansko dosti denarja in mu reče: Če boš več zapravil, rajši te bom imel — in zgine. Deček ostane tam in si misli, kaj mu je početi. Prvi dan vzame tisoč golde; največ se sabo in gre z njimi v mesto iz krčme v krčmo, dočes ni vse zapravil. Zvečer pride domov in ga njim tudi gospod, ki ga vpraša, koliko je zapravil? Pove mu, da je zapravil tisoč gold. Ja, pravi gospod nato, če ne boš več zapravil, te bom zaprodil proč. Drugi dan je bil vzel dve tisoč gold, a vendar ni bil gospod se zadovoljen z njim. Tretji dan vzame tri tisoč, jih zapravi in pride zvečer prazen domov; jih zapravi in pride zvečer prazen domov; gospod mu reče, da je prav in mu pove, da bo jutri sel z njim. Tiste tri dan je gospod šival hlače, ki so imele sedem segrjev dolgo riko in napravil mu je ~~napravil~~ sedem segrjev visok steber, da se je na njem lahko sedelo, stalo, ležalo. Četrty dan ga pelje k stebru, ga prestreče v tiste brgete (hlače), ga postavi na ~~tisti~~ steber in mu reče, da bo sedem let gor; gospod ga popusti in gre dalje. V teh sedmih letih mu snubi gospodično pri bogatem grafu. Karan preteče

8. 8.)
sedem let, pride gospod k njemu in mu pove, da
mu je desnubil, ga vzame dol, založi si drugo
konec žaklja (ki je bil rje poln groja) na ra=
mo in gretta v mesto k litkej puanci. Grof
je imel dve hčeri; priveda k ču in gospod
vpraša staršo hčer: ti bo po misli ta novic
(ženin)? Hčer ga grobo pogleda in zbeži, ker
je bil grob, ves zarastel in kosmat. Pak hče
drugo mlajšo hčer in jej reče, če jej bo
po misli ženin? Ona odgovori, da ga je kontent.

Gospod pravi, da je prav in da se venetka
črez nekaj časa. Gospod našega junaka vse=
ga očisti in osnaji, preobleče in ga napravi
kakor najlepšega gospoda. Gretta spet ču,
in ko ga zagleda starejša hči, gre vta abupana
na gorenjo kambo in skoči skozi okno dal
in se ubije. Gospod je rekel: ta, ki se je
ubila, bodi moja, mlajša - tvoja. Fant gre
v gručino in se poročita s to mlajšo in
se še denes veselijo, če niso še genjali (je=
njali).

Pravit J. Globec
v Dntovljah
1882

Pravljice Starik Kraševcev.

9.)
V Hobiljeglavi je bil neki mežnar, kateremu se je reka=
to po domače: tondeveter; kadar je pod s: naj oblak
zvonil ob hudej uru, je vselej videl copernice gori
v oblakih, ki so točo delale in s požegnanim
pulfram ustrelil v oblake: pri tej priči je
padla copernica na zemljo in je njega lepo pro=
sila, naj jo ne ovári in mu zagvišala, da ne
bo nikoli več toče delala. —

Dosti je pripovedoval kaj je ~~videl~~ ^{doživel} kot vo=
jak, da je videl speklenska vrata tam Daleč
na čarkem, kako so ferdamane Dute ven
letele; to je bilo na nekem kribu, ki so mu
rekali: vezuv; zgoraj se je x zubelj vzpi=
goval.

Ko je bil nek^{mladenič} iz Tuda Domu se svojimi
stovariši; to se mej seboj o raznih stvarih pogo=
varjali, se pridružijo neke x neznane žentke,
po noči je bilo. Ko je ta mladenič nekaj
špatnega rekel, se izmej žentkih ena oglati

in mu reče: če nje poznam, kakšen ticek de si.
Privede jo na vrh iz vogelškega kola, tovariti se ozrejo
in ne vide več omenjenega fanta ker se povpra-
šujejo, kje da se je ustavil, a ker ga ni bilo mej-
njimi, ga pustijo z mistki in grejo se ženstvi-
mi naprej. Tri dni pozneje pride fant domov,
ves raztrgan, brez klobuka, opraskan in kr-
nav, da ni bil človeku podoben. Nje ga povpra-
šuje, kje da je bil; on je pa rekel, da ga je
bil hudič zanesel noter v grofovo ložo blizu
Senožec v neki tarpak v robido, da se ni
mogel izklesati, da se ni zavedal 48 ur in
z veliko težavo da se je priplazil venker le
k ljudem, ki so ga nekaj okrepčali in ga
na pravo pot pripeljali, da je mogel priti
domov, kakšen je. Ko je ozdravel, je
šel v Gorjansko*) na shod svete Mergete
in tam je plezal z mlado punco, katero
ga je potem klicala v oštarijo in mu za-
truncala (zabičila), da ne sme nikoli več
takó govoriti na cesti, kakor tisti večer, ko
je šel iz Trsta in če jo ovadi, da ga zmélje

*) vas na Polenjems Krasu.

10

11) na drobno kakor malin moko: kakor solncen
prah. - Ko je to dopovedoval, je trdil, da je ona
ženka še živa, a po imeni jo ni nikoli pove-
dal; umrl je pred 2 letoma v Kobiljeglavu.

(Toveval Rudež iz
1882. Turpelc)

Neciga večera prinese množ neznan Dolu od Luberxa po stezi
na belej Kobil v Bašo v malin šest krogencev pšenice;
malinar postavi Kobil v konjušnico, jo priveže ker melje
Daje. Ko je bila pšenica zmelata reče mlaj*) malinarju,
da mu naj pogāčo speče, a ta mu odgovori, da nema drv.
Pri tej prici škoci mlaj po Drva in jih prinese cel voz;
malinar meni sam pri sebi: ta mora biti hudič, ne člo-
vek, ki se nje tako. Hudič neti ogenj, malinar mēsi
pogāčo; ko je bila pogāča napravljena, razkopa hudič
ogenj, malinar naredi križ čez pogāčo. "Kaj peklaš?
Tiste ne bom jedel; drugo naredi!" veli hudič.

zlodej. Malinar naredi drugo in se tretjo, a
na tretjej je bil izgubil križ narediti; sedaj je
bil mlaj vesel in je zakopal žrjavico pogāčo
v žrjavico. Pečeno pogāčo sta jedla oba; ko sta
bila sita, pravi malinar: "žejen sem; kam bi sta

*) mlaj je oni, ki prinese v malin. [Meljaj (Müllgath) je po No-
tranjskem sploh v navadi: isti piše Plenelj v "Novicah" 1853. na 132. str.]

po vina, da bi pila?" ~~Uže~~ Mlaj odgovori: "Uže vem
zanje!" — in zgrine; a kmalu prinese poln buček.

"Kde si ga tako hito dobil?" vpraša málina.

"Gori na Kútinovci pri čistej ženi, ki zmirom
bolana leži in moža za nosca ima, pa skrivaj
pije in je, mož se pa ^{no} ves dan trudi, poti in
Dela kakor živina neumna. Spereva izpijva

vino, zatem bova buček naskala, da ga ponetem
spel pod posteljo, kjer je bil poprej, da bo
baba samo scabnico (scavenco) pila, nametto
vina!" Stvorita, kakor sta se bila zgovorila. Po

mlajevem Dohodu pravi málina sam pri sebi:
"moram dati kobili sena"; a kobila ga neče
pogledati in jesti. Ko se vrne mlaj, povpra-

ša málinarja, je-li dal kobili jesti? Ta ~~pravi~~
pove, da kobila neče sena; nato naloži mlaj žrjavice

ter ukaje málinarja, naj nese v štalo, da bo uže
jedla in da bo zvedela, kako se godi ubogim,
ker je dostokrat pečenko in krek proč meta-

la, nametto da bi bila dala ubogim. Málina
prinese kobili žrjavice, a ta ga milo pogleda
ter ~~ne~~ spregovori: "eh, boter (kum), ne de-
lajte tako z mano, ne, saj sem vaša botra,
ki služim pri gospodu (Duhovnemu) v Loberu!"

12

13

Nato priteče mlaj z vrečo, za vrečo jo na kobilo,
jo zajezdi ter zbeži gori po hribu s staklénim šumom
in ropotom, da so se vsi hribje tresli. Daleč okolo
se je mnogo govorilo o tem Dogodku, kako je
hudič gospodovo kuharico jave.

(Prelež v Trpelcakh)

* Neki kmet je bil v zadregah zaradi denarja in premisljiva,
kako bi prišel do njega; izmisti, da hudiču Duto zapise.
Sto mislijo zanimaje se sreča gospoda, kateri ga vpraša,
čemu je tako žalosten? Kmet mu ~~pose~~ razjavi, da
nema s čim plačati svojih dolžnikov in da mu za to
ga delj pobirajo hito in prodajajo hižo ter, grunte
in da gre iskati hudica, da mu Duto zapise.
Gospod mu pravi: "ako uganesh, kako mi re-
kajo, dam ti vrečo denara, ako ne uganesh mi
izročiš Duto svojo". St Dogodka je bila upre-
mena: kmet gre domov in premisljuje, na kak-
šen bi izvedel, kako je gospodu ime. Po molitvi
in z božijim razsvetljenjem mu pride na um
neki prorok tam neki Daleč v temnem gozdu,
gre k njemu in mu razloži vso svojo zadevo
na tanko. Prorok mu svetuje, naj gre na Dob-
čeno mesto pred tistim čatom ter naj se skrrije;

slušal bo, kakó se bo tam hudoba veselila in bro-
hotala. Ko pride kmet na meto, se skriva in
tako posluša; hudoba pride, začne se smejati
in peti:

Še parov ne véj,

Kakó se meni véj:

Špic partbelj, špic partbelj!

Na takšen način je kmet lahko uganil ter mo-
gel hudobi povedati, kakó se kličé; če ko se
vidi hudoba takó zapeljano, se spusti v
tek in véje vréčo denara kmetu; takó
je bil kmet srečen in bogat, rešil se je
vseh svojih naslednjih upnikov in vku
vsega tega je se spatko opeharil.

(Rudež iz Tupelc.)

Star mož v Tupelciah živoč, je pravil, da se
lahko Dobi denar po tej-le poti:

On pozna družbo, ki je v Trstu v nepej skri-
tej hiši in da je po cele noči na nogah; shaja
se samó po noči in ima skrite pogovore; kabi-
kor je mož, koliko slik véti na zidi in eden
gleda zmiram, če kakšna slika prebberó, in
če jo opazi, da je bleba, jo prebber z nožkom,

14

15

in pri tej prici se zgrudi mrtov na tla moz, kogar
podoba predstavlja, in bodi si ta, kler hoče.

Da Družba se zove: frajmarvarji; kdor hoče
dostí denara imeti, se zapise v to družbo in iz-
roči tudi Duto hudicu; tu se mora odpovertati
vsem Dobrim Delom, pri nobenem božjem grame-
nji se ne sme prekrigati, ne sme ničesar Dobre-
ga stvariti in posebno ničesar moliti, sploh ne
sme ničesar Delati, kar nas krščanstva vera
učí. Takšni so frajmarvarji in imajo denara
kakor glovej toče. (Rudež iz Tupelc.)

Kakó Dute v vicah trpijo.

Neke je bil v vicah in je imel samo en pest v ognji, pa je
takó jecal in stokal, da ni dal miču drugim ne po noči ne čez
dan; drugi je bil pa do gola ves v ognji, se je pa smejal in vese-
lil. Prvi ga vpraša: „kakó ste vender takó veselí, kaj ste do
gola v ognji, jaz imam samo en pest notri in me takó
stratno peče, da mi ni moči prenasati bolečin?“ On
mu odgovori: „za tega delj sem vesel, ker vem, kedaj bo dem
rešen: tiček mi prinese seme, iz tega semena bo zrastel
drev in iz tistega drevca*) boó naredili zibko, v zibki
se bo zibal otrok, ki bo ~~svet~~ ki bo Bauhoven in bo
bral sv. mašo; ta bo mene rešil, zato se veselim,
*) po krati: Drev, a, možkega spola.

X ti ne veš za ~~X~~oben konec svojega trpljenja.
(Pundež iz Tupertca.)

16

+ Kdor hoče dosti Penara imeti, mora, kadar se vate pičeta, prebiti črnega petelina, nebi naj ga sedem let pod mernikom; konec sedmih let zvali petelin jajce, iz tega jajca se izvali ~~neka~~ stvar, ki se jej reče blagonici. Blagoni mora biti zmirom v skritem in dobro rejem; zato mu prinaša tudi blagoni toliko Penara, kolikor ga njega gospodar potrebuje; če se mu pa gospodar zameri, ni več sreče v hiši: nekraj je gospodar skrbal blagonicu bob in se ta je bil trud, sebi je bil pa napravil klobate; blagoni se razsrdi, gre v štalo ~~ter~~ obeti najlepšega vola & na vrata za rep ter zbeži opolo hiše fricec: „bob trd, brezec obešen za rep!“ in ni je bilo več sreče v hiši.

(Pundež iz Tupertca.)

+ Kadar otrok ali tudi odrasel veat boli, t.j. kadar jih veat apstene, se pravi tej bolezni Per-gancéli, katere se tako zgovarja: „sv. Blaž je imel sedem sestra in so se razšle po celim svetu in tako se morajo raziti Pergancéli, kakor so se

17) razšle svetega Blaža sestre, tako naj se razščejo Pergan-
celi po celim svetu; mej tem se mora menčati bolni-
ku na roki in dupliti mu veat. To je sv. Blaža
žegen.
(Pundež iz Tupertca.)

+ Trije razbojniki so šli po gozdu; kar slišijo glas:
„ob enajstih sem rojeno, o polnoči krščeno, ob dnevi
sem poprlicano.“ Skrmec se ozirajo razbojniki; pri-
haj se jim otrok, ki je imel tri barigelce*)
pragne in si mislijo, kaj bo neki zdej z nami
se zgovilo, ki smo toliko hudega storili; vprašajo
otroka, kaj mu je ukazano za pokoro. Otrok
jim reče: „Te tri barigelce (bariglice?) moram
natociti vode v talpinem studenci, ki v reber
teče“; razbojniki mu pravijo, naj jim da barigel-
ce, ^{dar} jih bodo napolnili s tako vodo. Razboj-
niki so se začeli jahati in so vse tri barigelce
napolnili s svojimi solzami; kedaj se oglasi
otrok in jim reče: „srečni ste vi in srečen
sem jaz z vami, ker ste moji bratje!“ One tri
barigelce ^{polne solza} so nesli blagoslovit mati^{ku} in
zleteli so v nebesa vsi štirije. (Tupertca.)

*) barigelca, obče na ~~tratu~~; znači mali sodček; po vlastnem:
barile m. faß; barilatto = frößel

+ Mož in žena sta prav srečno in zadovoljno živela, ljubila sta se drug drugega; ker ni mogel hudič mej nja sovražnja spraviti, pošlje baba. Ko je srečna žena sama doma bila, pride babura k njej in jo začne nagovarjati: "tvojemu možu to druge ženske všeči; pod vratom ima Plako Dolgo; kadar bo spal, vzemi nož ter odreži mu isto Plako, potem ti bo tako zvest, kakor se spodobi!" Radovedna žena obljubi, da bo vse tako storila. Babura vesela svojega uspeha gre k možu in mu govori: "tvoja žena ima druge para in zato tega delj hoče tebe umoriti; dobro pazi: Previ, kadar zaspiš, bo prišla k tebi z nožem in ti boče hotela vrat odrezati; da te s poti spravi!" Mož se zvečer vstaje spat in se deži kakor da bi spal; žena pride z nožem v roki in išče moža pod vratom Plake, da bi jo odrezala. Mož bo videl, ^{one nebrečne,} se tako jako razjezi, da udari ženo po glavi, da se precej metva na tla zvrane; zatoorej je pregovor: kar hudič ne more, ^{babo pošlje.}

(Tože Rudež iz Tuzelce)

↳ Kadar kuhar raje gosti po zemljisici, v tistoj hiži je v krahkem melič. (Navratilu) - Tuzelce.

- Malinarška ~~Defleta~~ prasetax
In oškirska Defleta
kito za kmetu. Tuzelce.

- Beži glodej, baba gre. — Tuzelce.

Kamor prid obrne pogone,
tija župian obrne. Tuzelce.

(maires)
Isto to biti v francozkih časih ~~mairi~~ postavljeni, to jim ljudje nositi darove, da bi jih mehko soviti ter rešali to (skrivaj): „pri mairi nam Bog pomagaj, udri, udri kotkodat!“ Tuzelce.

Kder se ovel valja, tam Plaka ostaja.

↳ Kadar se melič na smeh deži, je v krahkem Purgi melič v soseski. (Navratilu)

↳ Kadar x dim (od vrehu) močno diši in se po cerkvi vabi, je blizu melič. (Navratilu).

↳ Če v onem hipu, ko žena umira, ~~na tla se metva~~ „puncu“

na solnico) sede, bo izvestno vzela njenega udovca.

20.

(Narrativu)

1) ~~Wulff~~

~~Da lisica koplasi se odnaša, se tako-le naredi: na pust se kuka čeljusti; kost se vzame, ki je ostala na pust in se gre na levo okolo hiže tako na široko, do kodar koplasi zahajajo in ko se pride nazaj (na prejšnje mesto), se zavže kost vnic in se reče: „tu imaš lisicov svoj kost in pusti mo je kokači v miru!“ V istem letu ne odnese lisica nobene koplasi.~~

(Narrativu)

✓ Kedar leži v postelji v sredo večer od 10. do 11. ure pri ko sveti nova olnata luč, more vprašati tri stvari, a le ena mu je razodeta.

(v Tuzelcih.)

✗ Tomarek kapitan je bil izgubil sedem milijonov, ko se mu je dve ladji potopila; zato tega delj je prodal svoj duto klobi, da mu prinese črnih sedem milijonov zopet iz morja, a mej tem ni izgovoril klobi tudi met na tanko mesto, kamor jih ima kloba imenovani. Penar paretti. Kloba jih v restnici reši iz morja ter veže v staro grajščino, v kateri je bil gospodar umiral; kloba vzame sabo duto grajščino in

21.)

prete tam zaklad, katerega se pa bez črnih bukve ne more rešiti. ✓ Kedar se črnaštec cone bukve najde, reši se duto kapitanova in grajščikova ter sedem milijonov.

(Tuzelce).

Lin kapitanu tudi umreči ni moči bežnjik.

✗ Trije možje so šli ob 11. uri ponoči v „Luzanj Dol“ in pri Dntouhah j, vzeli so seboj, krompirjeve bukve, katerim se tudi, Salomonove bukve pravi, napraviti so ris po tleh in v grašku, da bi ne pušila kloba k njim in hoteli so kopati zaklad; a najprej jim je vsiknilo klobi, potem je zamijavkala žival, katero da bi bila mačka in naposled je prisletel mabinarst kamen, da bi bil klobu nanje padel. Vsi trije so zbežali ker pustili orenje, klobi in plah vto pripravo. (Dntouhje).

✗ Bil je neki Francoz, ki je imel rje novo mačo, a pozneje mu je bilo zabranjeno mačevati, ker se je bil nekaj pregrešil. ✗

pozneje bil je postavljen za nadzornika (capo) v Rojani pri Tutin, ko so kribo kopali, da so zatipali morje. Možje iz Dntouljan so se hito zmenili z njim, da bodo isti kopal zaklad, ker je Francoz stvar dobro razumel, kako je postopati pri takem snem opravili; isti so z njim na Prosek. Francoz je vzel sklo od svoje nove maše, se sklo je vrgel in isti so vsi v skup v nako dolino blizu Proseka, o kateri se pripoveduje, da je tam Denar zakopan. Francoz je vzel se sklo orodje in kopal z njim in iz tal mu je odgovorilo: "nič mi ne delajte nobene narobe, meni so ti Denarji izročeni in se tisoč let mora preteti, da bodo ta Denarji vžigneni; zdaj manjka še tisoč najst let." Nato so ostli vsi brez uspeha. — Pripoveduje se, da je bila grozovita vojska; jeden vitez je bil tam dosti Denara shranil in postavi

vil stražo; vojaki jih morajo varovati toliko let, in kadar preteko dolocena leta, to se lahko vžigne ves Denar.

(Dntoulje)

* V Vogelstem Dolu v gostilnici "pri Trovatu" sta ³⁹prečena dva črnašolca tri goldinarje, in koje bilo treba plačati, nista imela s čim; povabila zatorej gostilničarja seboj in vsi trije vkupe gredo po pustinji proti Repentaboru. Pod brinjevim gumom naj vzameta črnašolca velikansk ključ, s katerim sta odprla debela železna vrata tam blizu; ko vstopita ^{v jamo} proti, se gostilničar čudi ogromnej množini Denarja, kajti bilo je šest bučnjev samih zlatih in sredi jame je lezal strašen pes. Črnašolca svetujeta gostilničarja, naj si vzame Denarja, kolikor more, da si povrne troške, a on je bil vzel samo one dolgne tri goldinarje. mističi si; saj zdaj vem, kde je ključ, kde jama in kam iti po Denar, kadar mi ga bolj treba. Vsi trije gostave potlej jama, črnašolca zapreeta, vzameta ključ in ga sbrizeta tija,

kder je bil prej — pod brinjov gum. Jostilnicar
radosen kam mu boše priti po venar, se
ozre, a žal! ne vidi več ni ~~gum~~ brinja,
ni klpica, ni železnih vsad in napo-
stet. Na mu se črnaolca izginita
izpred očíj.

Dutovlje.

+ Na Žekanci blizu one stene, v katero so
vrezana neka znamenja /: t. j. /: meja mej
Dutovljani in Bejnini /: je skrta štirna
/: vodnjak /: z jako ozkim saplam^{x)}; ob „sapu“
~~ta~~ je želez /: sapel^{?)} je prikován železen
obovec /: vink. /: V štirni je velikansk
zvon poln samih zlatih in srebrnih
„stang“ biserov in drugih dragocenosti,
ki lahko ^{neopisno} ~~neizmerno~~ obogate najrev-
nejšega človeka v nekolikih trenot-
kih, samo sreče je treba! Ta štirna
ima čudno lastnost, da jo človek samo
enkrat v svojem življenji ^{more} videti.

Tastirji, ki so ondat pastri, to mi pri-

x) Sapel, gen. Saplja = kamenit obod ali ograja okolo vodnjaka, da kedo ne
pade noter.

(24. 25.)

počudovali, da ta jedva so obrnili kebel
od vodnjaka, jim je izginit vodnjak,
vse gumovje okrog njega in v obči
vsa okolina je bila popolno drugačna.
Pri vodnjaku raste bren; vodnjak je
jako prostoren. Ukene ni se sreča
doletela, da bi ga ^{bil} videl. Zakladov
ni dolej se neben oteč iz te
neizmerne globeli. Občinski govedar
mi je razkladal, da je bil postavil na
kraj tega zakletoga vodnjaka, ko
ga je bil prvič opazil, veliko reše-
likovo vejo v znamenje, kod mu
je drugi dan iskati vodnjaka, a
drugi dan je izginit vodnjak
ni bilo več ni vodnjaka, ni rešeli-
kera ~~se~~.

* prepisano! 6 2087 514

1.) Moja piščalka je suha,
Mi neče več pet,
Moja ljubeča je gluhka,
Mi neče odpret!

2.) Bi ti rada odpela,
Te močno želim,
Al to mamka v cimri,
Se jih močno bojim.

3.) Neni roki je primela
Od kamence ključ,
Vsi drugično vinko,
K' se sveti ho luč.

4.) Ne maram za vinko,
Meni lunica svetli,
Meni je za korajžo,
K' me srce boli.

5.) Bom šel kje na vas,
Bom zavrihtal na glas,
Dehliška ljubezen
Je fantovski spad.

Helena Moravec
iz Senožec 74. let.
zapisal 29/6 82.

* prepisano. 7 1173 514 26.

1.) Gubca moja spiš al' čuješ,
Kadar tekam, ne odpreš,
Drugim sočelnom vasuješ,
Meni antverka ne daš.

2.) Jaz ne spim, zmiraj čujem,
Tropjena sem v žalosti,
Tiste brichosti premišlujem,
~~Ne~~ ki jih imava jaz in ti.

3.) Še nočoj mi baš odpela
Še nočoj, ta zadnji krat,
Da bova slovo jemala,
Ker se moram prvi podat!

4.) To je meni najhujše striti,
Ker slišim, da jemlješ slovo,
K' bi mogla pred tabo umreti,
To bi za-me najboljši blo!

5.) Oh gubca tolkanj ne cvibljaj,
Kav zampaj na boga,
Proti gubca! zame,
Da b' se srečno vidla še.

senožci

27) /

6.) Jaz sem zmiraj Boga' prosila,
Da to gnado zarobim,
Da b' te se enkrat nazaj dobila
Oh, preljubi sočelj moj!

7.) Saj, k' bi blo po božji volji,
Ti bi bil vseh sočelj moj,
Glih kakor so rožice v polji,
Sočelj moj, nitka ne klaguj!

Helena Moravec
iz Senožec 74. let.
zapisal 29/6 82.

prep. 8 7612

Pa stara je umela,
Vnebesa je šla,
Še nekaj pozabla,
Najbaj je prišla!

je še naprej, a jaz je nitkem
čul; samo nekako mi je
pravil, Da jo je neki.
Tolminec pet.

prep. 9 4470
Sem trikrat zretel,
K' mi odpela,
Sem trikrat zretel,
K' mi je zapela.
Dutovj.

* 1.

Ko je Bog Adama ustvaril, je vzel mu rebro, da bi se
Evo, a pes je brzo zarlabil rebro in bejal z
njim. Bog jedva ujame pisa za poslednji
konec repa in ga je odrgal, pes pa utel.

2.

Kako je djal Bog: Karas je nje pes odnesel re-
bro, naj bo iz tega rebra Eva! Tako so na-
stale ženske iz parjega repa.

(Govna pri Bejani)

* 3.

Če nastane kakšim strašim vihar (vzharki ponovi)
da pomene latnike in brojle ter polce natla, pra-
vijo, da je sel kod "Lintveru"; kjer je naj-
bolj poškodovano, tam je počival.

(Škopo na Kratu.)

Povelje o ljubljanskem škofu Ivanu Tavčarju
(1580-1597).

Nb. V Valvatorji II. Kvezek na 666. št. i. l.
nekoliko o Tavčarju; mej drugim: „Johannes Tau-
tscher war ein Krainer vom Karst; ein gar verstan-
diger Mann & aufrichtigen Wandels; ecc. + 24. Au-
gust 1597.“